Lectio Divina segédanyag

A év – Mt 13, 44-52

A szentmise evangéliumi szakaszához

Lectio Divina munkacsoport:

Felelős szerkesztő:
Nyúl Viktor
A segédanyag összeállításában közreműködtek:
Asztalos Gábor
Asztalos Lívia
Csonka Laura
Geiszelhardt Sára,
Görföl Tibor
Haász Rebeka Anna
Hegyi László
Járai Ferenc
Mohay Réka
Molnár Dzsenifer
Nyúlné Révfalvi Ildikó
Rácz Dávid
Rácz Édua Anna
Szily Boglárka
Vermes Nikolett

+ EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Isten országa többet ér minden földi kincsnél.

Abban az időben ezt mondta Jézus a tömegnek: „A mennyek országa olyan, mint a földbe rejtett kincs, amelyet egy ember megtalált. Elrejtette újra, azután boldogan elment, eladta mindenét, amije csak volt, és megvette azt a szántóföldet. A mennyek országa olyan, mint amikor egy kereskedő igazgyöngyöt keresett. Talált egy nagyon értékeset, erre elment, eladta mindenét, amije csak volt, és megvásárolta azt.

Végül: a mennyek országa olyan, mint amikor a hálót a tengerbe vetik és az mindenféle halat összefog. Mihelyt megtelik, a partra vonják, és nekiülve kiválogatják: a javát edényekbe rakják, a hitványát pedig kidobják. Így lesz a világ végén is. Kivonulnak az angyalok, a gonoszokat elválasztják az igazaktól és tüzes kemencébe vetik, ott sírás lesz és fogcsikorgatás.

Értitek-e mindezt?" „Igen!" – felelték. Erre így folytatta: „Minden írástudó, aki jártas a mennyek országáról szóló tanításban, olyan, mint egy családapa, aki kincseiből régit és újat vesz elő."

1. Lectio – olvasás

1.1. Biblikus nézőpont

1.1.1. Görög szöveg szó szerinti fordítása

44 ⸀Ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν θησαυρῷ κεκρυμμένῳ ἐν τῷ ἀγρῷ, ὃν εὑρὼν ἄνθρωπος ἔκρυψεν, καὶ ἀπὸ τῆς χαρᾶς αὐτοῦ ὑπάγει καὶ ⸀πωλεῖ πάντα ὅσα ἔχει⸁ καὶ ἀγοράζει τὸν ἀγρὸν ἐκεῖνον.

„Hasonló a mennyek királysága a földben elrejtett kincshez, amit megtalálva egy ember elrejtett, és örömében elmegy és elad mindent, amije van, és megveszi azt a földet.

45 Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ⸀ἀνθρώπῳ ἐμπόρῳ ζητοῦντι καλοὺς μαργαρίτας

Továbbá hasonló a mennyek királysága egy kereskedő emberhez, aki szép igazgyöngyöket keres.

46 ⸀εὑρὼν δὲ⸁ ἕνα πολύτιμον μαργαρίτην ἀπελθὼν πέπρακεν πάντα ὅσα εἶχεν καὶ ἠγόρασεν αὐτόν.

Találva pedig egy nagyon értékes igazgyöngyöt, elmenve eladott mindent, amije volt, és megvette azt.

47 Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν σαγήνῃ βληθείσῃ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκ παντὸς γένους συναγαγούσῃ·

Továbbá hasonló a mennyek királysága a tengerbe kivetett hálóhoz, amely minden fajtából összefog (halat).

48 ἣν ὅτε ἐπληρώθη ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν καὶ καθίσαντες συνέλεξαν τὰ καλὰ εἰς ⸀ἄγγη, τὰ δὲ σαπρὰ ἔξω ἔβαλον.

amelyet, amikor megtelt, felvivén a partra, és leülve edényekbe összegyűjtötték a szépeket (a szép halakat), a silányakat pedig kidobták.

49 οὕτως ἔσται ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος· ἐξελεύσονται οἱ ἄγγελοι καὶ ἀφοριοῦσιν τοὺς πονηροὺς ἐκ μέσου τῶν δικαίων

Így lesz a világ(korszak) beteljesülésekor: ki fognak vonulni az angyalok és ki fogják rekeszteni a gonoszokat az igazak közül,

50 καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

és tüzes kemencébe fogják vetni őket: ott sírás lesz és fogcsikorgatás.

51 ⌜Συνήκατε ταῦτα πάντα; λέγουσιν αὐτῷ· ⌜Ναί.

Megértettétek mindezeket?" Mondják neki: „Igen."

52 ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Διὰ τοῦτο πᾶς γραμματεὺς μαθητευθεὶς ⌜τῇ βασιλείᾳ⌝ τῶν οὐρανῶν ὅμοιός ἐστιν ἀνθρώπῳ οἰκοδεσπότῃ ὅστις ἐκβάλλει ἐκ τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ καινὰ καὶ παλαιά.

Ő pedig mondta nekik: „Ezért minden írástudó, aki tanítványává lett a mennyek királyságának, hasonló egy házigazdához, aki a kincsesládájából újakat és régieket vesz elő."

1.1.2. Legfontosabb magyar fordítások

Nova Vulgata
Szent István Társulati Biblia
Jeromos fordítás
Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás
Károli Gáspár revideált fordítása
Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

44 Simile est regnum caelorum thesauro abscondito in agro; quem qui invenit homo abscondit et prae gaudio illius vadit et vendit universa, quae habet, et emit agrum illum.

44 A mennyek országa hasonlít a szántóföldben elrejtett kincshez. Amikor egy ember megtalálta, újra elrejtette, aztán örömében elment, eladta mindenét, amije csak volt, és megvette a szántóföldet.

44 Hasonló a mennyek országa a szántóföldbe rejtett kincshez. Egy ember megtalálta, újra elrejtette, aztán örömében elment, eladta mindenét, amije csak volt, és megvette a szántóföldet.

44 Példabeszéd a kincsről, a gyöngykereskedőről és a hálóról. Hasonlít a mennyek országa a szántóföldön elásott kincshez. Egy ember megtalálja a kincset, de titokban tartja. Aztán nagy örömében fogja magát, eladja mindenét, amije csak van, és megveszi a szántóföldet.

44 Ismét hasonlatos a mennyeknek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, a melyet megtalálván az ember, elrejté azt; és a felett való örömében elmegy és eladván mindenét a mije van, megveszi azt a szántóföldet.

44 Hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amit az ember, miután megtalálta, újra elrejt; örömében elmegy, eladja mindenét, amije van, és megveszi azt a szántóföldet.

45 Iterum simile est regnum caelorum homini negotiatori quaerenti bonas margaritas.

45 A mennyek országa hasonlít a kereskedőhöz is, aki igazgyöngyöt keresett.

45 Hasonló a mennyek országa a kereskedő emberhez, aki szép gyöngyöket keresett.

45 Hasonlít a mennyek országa a kereskedőhöz is, aki igazgyöngyöt keres.

45 Ismét hasonlatos a mennyeknek országa a kereskedőhöz, a ki igazgyöngyöket keres;

45 Hasonló a mennyek országa a kereskedőhöz is, aki szép gyöngyöket keres.

46 Inventa autem una pretiosa margarita, abiit et vendidit omnia, quae habuit, et emit eam.

46 Amikor egy nagyon értékeset talált, fogta magát, eladta mindenét, amije csak volt és megvette.

46 Amikor talált egy sokat érő gyöngyöt, elment, eladta mindenét, amije csak volt, és megvette azt.

46 Mikor aztán egy nagyon értékes igazgyöngyre talál, fogja magát, eladja mindenét, amije csak van, és megveszi azt.

46 A ki találván egy drágagyöngyre, elméne, és mindenét eladván a mije volt, megvevé azt.

46 Amikor egy nagy értékű gyöngyre talál, elmegy, eladja mindenét, amije van, és megvásárolja.

47 Iterum simile est regnum caelorum sagenae missae in mare et ex omni genere congreganti;

47 Végül hasonlít a mennyek országa a tengerbe vetett hálóhoz, amely mindenféle halat összefog.

47 Hasonló a mennyek országa a tengerbe vetett hálóhoz, amely minden fajta halat összefogott.

47 Végül hasonlít a mennyek országa a tengerbe vetett hálóhoz, mely mindenfajta halat bekerít.

47 Szintén hasonlatos a mennyeknek országa a tengerbe vetett gyalomhoz, a mely mindenféle fajtát összefogott;

47 Hasonló a mennyek országa a tengerbe kivetett kerítőhálóhoz is, amely mindenféle halat összegyűjt.

48 quam, cum impleta esset, educentes secus litus et sedentes collegerunt bonos in vasa, malos autem foras miserunt.

48 Amikor megtelik, partra húzzák, nekiülnek, és a javát edényekbe válogatják, a hitványát pedig kiszórják.

48 Amikor megtelt, felhúzták a partra, leültek, és a jókat edényekbe gyűjtötték, a hitványát pedig kidobták.

48 Amikor megtelik, partra húzzák, nekiülnek és a javát edényekbe válogatják, a hitványát pedig kiszórják.

48 Melyet, minekutána megtelt, a partra vontak a halászok, és leülvén, a jókat edényekbe gyűjtötték, a hitványakat pedig kihányták.

48 Amikor megtelik, partra vonják, leülnek, és a jókat edényekbe gyűjtik, a hitványakat pedig kidobják.

49 Sic erit in consummatione saeculi: exibunt angeli et separabunt malos de medio iustorum

49 Így lesz a világ végén is: elmennek az angyalok, aztán kiválogatják a gonoszokat az igazak közül,

49 Így lesz a világ végén is. Az angyalok kimennek majd, a gonoszokat elválasztják az igazaktól

49 Így lesz a világ végén is: jönnek az angyalok, kiválasztják a gonoszokat az igazak közül és tüzes kemencébe vetik őket.

49 Így lesz a világ végén is: Eljőnek majd az angyalok, és kiválasztják a gonoszokat az igazak közül.

49 Így lesz a világ végén is. Jönnek majd az angyalok, és kiválogatják az igazak közül a gonoszokat,

50 et mittent eos in caminum ignis; ibi erit fletus et stridor dentium.

50 és tüzes kemencébe vetik őket. Ott sírás és fogcsikorgatás lesz.

50 és bedobják őket a tüzes kemencébe. Lesz majd ott sírás és fogcsikorgatás.

50 Ott sírás és fogcsikorgatás lesz.

50 És a tüzes kemenczébe vetik őket; ott lészen sírás és fogcsikorgatás.

50 és a tüzes kemencébe dobják őket. Lesz ott majd sírás és fogcsikorgatás.

51 Intellexistis haec omnia?". Dicunt ei: "Etiam".

51 Megértettétek mindezeket?" „Igen" – felelték.

51 Megértettétek mindezeket?« Azt felelték neki: »Igen.«

51 Megértettétek mindezt?" „Igenis" – felelték.

51 Monda nékik Jézus: Megértettétek-é mindezeket? Mondának néki: Megértettük Uram.

51 Megértettétek mindezt? – Igen – mondták neki.

52 Ait autem illis: “Ideo omnis scriba doctus in regno caelorum similis est homini patri familias, qui profert de thesauro suo nova et vetera”.

52 Erre így folytatta: „Minden írástudó, aki jártas a mennyek országának tanításában, hasonlít a házigazdához, aki kincseiből újat és régit hoz elő.”

52 Ő pedig azt mondta nekik: »Így tehát minden írástudó, aki járatos a mennyek országában, hasonló a házigazdához, aki kincseiből újat és régit hoz elő.«

52 Erre ő így szólt: „Minden írástudó, aki jártas a mennyek országának tanításában, hasonlít a családatyához, aki kincseiből újat és régit szed elő.”

52 Ő pedig monda nékik: Annakokáért minden írástudó, a ki a mennyeknek országa felől megtaníttatott, hasonlatos az olyan gazdához, a ki ót és újat hoz elő az ő éléstárából.

52 Ő pedig így szólt hozzájuk: – Minden írástudó tehát, aki a mennyek országának dolgaiban járatos tanítvánnyá lett, hasonló ahhoz a gazdához, aki raktárából újat és régit hoz elő.

1.1.3. Behatárolás

Az evangéliumi szakasz Jézus tóparti tanításának utolsó példabeszédeit tartalmazza, amelyben a mennyek országát a földben elrejtett kincshez (Mt 13,44), az igazgyöngyöt talált kereskedőhöz (Mt 13,45-46) és a tengerbe vetett hálóhoz (Mt 13,47-51) hasonlítja. Továbbá ehhez kapcsolódik még a Mester megjegyzése arról az írástudóról, aki az Isten országának tanítványává lett (Mt 13,52). Vagyis ezek a mondatok Jézus beszédének utolsó gondolatai, hiszen a következő versben az evangélista már arról számol be, hogy miután az Úr befejezte a tanítást, visszament lakóhelyére (Mt 13,53-54). Az epizód tehát a Mt 13,44-52 versek között található meg, és Jézus tanítását tartalmazza.

1.1.4. Szó szerinti üzenet

Máté ebben a szakaszban Isten országának egyes vonásait kívánja bemutatni a példabeszédek segítségével. Hangsúlyozza az ország értékes és kiváló voltát, amiért érdemes mindent odaadni (Mt 13,44-46). Továbbá a világ végéhez kapcsolódóan beszél az isteni ítéletről, érzékeltetve, hogy az ember azzal a felelősséggel élje életét, hogy egyszer az Úr előtt számot kell adnia mindenről (Mt 13,47-51). Végül az evangélista jelképesen önmagáról és minden keresztény tanítóról, mint a régi és az új kincseket együtt felmutató házigazdáról beszél (Mt 13,52), rávilágítva ezzel arra, hogy Jézus Krisztusban beteljesült az ószövetségi Szentírás (vö. Mt 5,17-19). Tehát az

Ó- és az Újszövetség szoros kapolatban áll egymással, és egész terjedelmével kincs a Krisztus-hívők számára.

1.1.5. Kulcsszavak rövid elemzése

θησαυρῷ (*thészaurosz*): 'kincsesláda, kincs' (Mt 13,44.52)

A szó Máté kedvelt kifejezése, a szinoptikus evangéliumokhoz képest nála fordul elő a legtöbbször, általában jelképes jelentéssel. A napkeleti bölcsek a megszületett Megváltónak kincset ajándékoznak, ami hódolatuknak a jele (Mt 2,11). Jézus beszédeiben a kincset lelki értelemben használja: a szeretet tetteinek a szimbóluma, amit moly és rozsda nem rág meg, s rabló nem visz el, s ami megmarad az örök életre (Mt 6,19-20). Továbbá jelképezi a Szentírást (Mt 13,52), az ember szívét, bensőjét, ami meghatározza a cselekedeteket is (Mt 12,35), illetve azt a valóságot, amit/akit az ember a legfontosabbnak tart az életében (Mt 6,21; 13,44), s végül a mennyországbeli jutalmat is (Mt 19,21).

μαργαρίτης (*márgáritész*): 'gyöngy, igazgyöngy' (Mt 13,45-46)

Az evangéliuok közül csak Máténál jelenik meg ez a szó, ami valaminek a szépségét, értékét, kiváló voltát szemlélteti. Jelképe a Jézus Krisztusba vetett hitnek, a hitigazságoknak, amiket őrizni és megbecsülni kell (Mt 7,6), illetve szimbóluma Isten országának, ami a legfontosabb az ember életében, amiért mindent érdemes feláldozni, odaadni (Mt 13,45-46).

μαθητευθεὶς (*máthéteuthejsz)* 'tanítványként él, tanítvánnyá lesz' (Mt 13,52)

A kifejezést az evangéliumokban csak Máténál találjuk meg: kétszer szenvedő (Mt 13,52; 27,57) és egyszer cselekvő (Mt 28,19) szerkezetben. Az előbbiekben az evangélista azt emeli ki, hogy az írástudó Isten országának (Mt 13,52), arimateai József pedig Jézusnak a tanítványává vált, tanítványaként élt (Mt 27,57). Az utóbbiban pedig azt mutatja Máté, hogy a feltámadt Jézus küldi az apostolokat, hogy minden népet tegyenek tanítvánnyá (Mt 28,19). A két jelentésárnyalat között szoros összefüggés fedezhető fel: az tehet másokat Jézus tanítványává, aki maga is az Úr tanítványává válik, s aszerint él! Aki nem marad tanítvány, nem formálhat másokat sem tanítvánnyá.

1.2. Kontextuális – kánoni párhuzamok

Párhuzamok Máté evangéliumán belül

4,19 Megszólította őket: „Gyertek, kövessetek, s én emberek halászává teszlek benneteket!
8,12 az ország fiait pedig kivetik a külső sötétségbe. Ott sírás és fogcsikorgatás lesz.
11,15 Akinek van füle, hallja meg!
12,35 A jó ember jó kincséből jót hoz elő, a rossz ember rossz kincséből rosszat hoz elő.
13,9 Akinek füle van, hallja meg!
19,21.29 Ha tökéletes akarsz lenni – felelte Jézus –, add el, amid van, az árát oszd szét a szegények között, így kincsed lesz a mennyben. Aztán gyere és kövess engem!" "ki nevemért elhagyja otthonát, testvéreit, nővéreit, apját, anyját, feleségét, gyermekeit vagy a földjét, százannyit kap, s az örök élet lesz az öröksége.
22,13 a király pedig megparancsolta a szolgáknak: Kötözzétek meg kezét-lábát, s dobjátok ki a külső sötétségre. Ott sírás és fogcsikorgatás lesz.
24,51 Kettévágatja és a képmutatók sorsára juttatja. Ott sírás és fogcsikorgatás lesz.
25,30 Ezt a mihaszna szolgát pedig vessétek ki a külső sötétségre! Ott sírás és fogcsikorgatás lesz.
25,32 Elébe gyűlnek mind a nemzetek, ő pedig különválasztja őket egymástól, ahogy a pásztor különválasztja a juhokat a kosoktól.

Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Mk 4,13 Aztán így folytatta: „Nem értitek ezt a példabeszédet. Hogy értitek meg akkor majd az összes példabeszédet?
Mk 4,23 Akinek van füle a hallásra, hallja meg!
Lk 13,28 Lesz sírás és fogcsikorgatás, amikor Ábrahámot, Izsákot, Jákobot és a prófétákat mind az Isten országában látjátok, magatokat meg kirekesztve.
Lk 14,33 Így hát, aki közületek nem mond le mindenéről, amije csak van, nem lehet a tanítványom.

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

Zsolt 1,5 A bűnösök nem állnak meg az ítéletkor, sem a gonoszok az igazak közösségében.
Péld 2,4 ha mint ezüst után, úgy kutatsz utána, és mint a kincsnek, úgy keresed nyomát

Péld 4,7 A bölcsesség kezdete: szerezz bölcsességet, minden vagyonodon vegyél okosságot!
Sir 20,30 A bölcsesség kezdete: szerezz bölcsességet, minden vagyonodon vegyél okosságot!
Dán 3,6 Aki nem borul le, és nem imádja, azt még ebben az órában tüzes kemencébe fogják vetni.
Dán 12,3 Akkor az érteni tudók ragyogni fognak, mint a fénylő égbolt, s akik igazságra tanítottak sokakat, tündökölnek örökkön-örökké, miként a csillagok.
Jel 2,7 Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek az egyházaknak: A győztesnek az élet fájáról adok enni, amely az Isten paradicsomában van.
Jel 13,9 Akinek van füle, hallja meg!

2. Meditáció – elmélkedés

2.1. Patrisztikus nézőpont

E heti szakaszunkkal kapcsolatban a következőket fogalmazták meg az egyházatyák:

> *A mennyek országa hasonlít a szántóföldben elrejtett kincshez. Amikor egy ember megtalálta, újra elrejtette, aztán örömében elment, eladta mindenét, amije csak volt, és megvette a szántóföldet.*

Hilárius (In Matth. can. 13.): Ezt a kincset ingyen találja meg az ember. Az evangélium hirdetése ugyanis rejtett, de ennek a kincsnek a földdel együtt való használata és birtoklása nem lehet fizetség nélküli, mivel nem lehetséges a mennyei gazdagságot birtokolni, anélkül, hogy az e világiakban kárt ne szenvednénk.

Nagy Szent Gergely (In Evang. hom. 12): Vagy másként is lehet magyarázni: a földbe rejtett kincs nem más, mint a mennyei vágy. A szántóföld pedig, amelybe a kincset rejtik, a mennyekre való törekvés fegyelme; amikor ezt a kincset az ember megtalálja, elrejti azért, hogy megőrizze, hiszen nem elegendő a mennyei vágy iránti törekvést csak a gonosz lelkek ellen megőrizni, hanem azt az emberi dicséret elől is el kell rejteni. E világi életünkben ugyanis mintegy úton vagyunk, melyen a hazánkba igyekszünk. A gonosz lelkek azonban lesnek ránk utunkon úgy, mint a rablók. Az olyan ember tehát, aki kincsét nyilvánosan viszi az úton, szinte arra vágyik, hogy kirabolják. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy felebarátaink ne lássák tetteinket, hanem hogy azzal amit teszünk, ne keressünk külsőktől dicséretet. Azért hasonlítja Jézus földi dolgokhoz a mennyek országát, hogy a lélek az ismert dolgoktól az

ismeretlenekhez emelkedjék; s azáltal, amit ismer és szeret, megtanulja szeretni az ismeretlent.

> *A mennyek országa hasonlít a kereskedőhöz is, aki igazgyöngyöt keresett. Amikor egy nagyon értékeset talált, fogta magát, eladta mindenét, amije csak volt és megvette.*

Aranyszájú Szent János (In Matth. hom. 48.): Az evangélium hirdetése nemcsak többszörös hasznot nyújt, mint a kincs, hanem értékes is, mint a gyöngy. Ezért helyezi a kincsről szóló példabeszéd után a gyöngyről szólót, mondván: **Hasonló a mennyek országa a kereskedő emberhez, aki szép gyöngyöket keres.** Az igehirdetésben ugyanis két dolognak kell meglenni: távolodjék el az e világi foglalatoskodásoktól és legyen éber; ezt jelenti a kereskedés. Az igazság egy és osztatlan; ezért mondta, hogy egy gyöngyre talált. Akinek gyöngye van, tudja magáról, hogy gazdag, mások azonban nem tudják róla, mivel a gyöngy kicsi mérete miatt gyakran kézben tartható; az evangélium hirdetésénél is hasonló a helyzet, ugyanis aki ezt birtokolja, tudja magáról, hogy gazdag; ezt a kincset azonban a hitetlenek nem ismerik, így gazdagságunkról sem tudnak.

/Forrás: *Aquinói Szent Tamás, CATENA AUREA I., Kommentár Máté evangéliumához,/*

2.2. Tanítóhivatali nézőpont

2.2.1. Katolikus Egyház Katekizmusa

407. Az áteredő bűnről szóló tanítás a krisztusi megváltásról szóló tanítással együtt világos képet ad az emberről és cselekedeteiről a világban. Az ősszülők bűne által az Ördög bizonyos uralmat nyert az ember fölött, de az ember szabad maradt. Az áteredő bűn "rabszolgasághoz vezet az Ördögnek, vagyis annak hatalma alatt, »aki a halál birodalmát birtokolta«". Annak figyelmen kívül hagyása, hogy az emberi természet sebzett és rosszra hajló, súlyos tévedésekre vezet a nevelés, a politika, a társadalmi cselekvés és az erkölcsiség területén.

1777. A személy szívében élő erkölcsi lelkiismeret az embernek a kellő pillanatban parancsolja, hogy tegye a jót és kerülje a rosszat. Megítéli a konkrét választásokat is, jóváhagyván a jókat és elítélvén a rosszakat. A lelkiismeret tanúsítja az igazság tekintélyét, hivatkozva a legfőbb Jóra, akinek vonzását érzi az emberi személy, és elfogadja parancsait. Amikor az erkölcsi lelkiismeretre hallgat, az okos ember hallhatja Istent, aki szól hozzá.

1778. Az erkölcsi lelkiismeret az értelem ítélete, aminek segítségével az emberi személy fölismeri egy konkrét – következő, folyamatban lévő vagy már megtett – cselekedet erkölcsi minőségét. Az embernek mindenben, amit mond és tesz, hűségesen követnie kell azt, amit igaznak és helyesnek tud. Saját lelkiismeretének ítélete révén fogja fel és ismeri meg az ember az isteni törvény előírásait:

"A lelkiismeret lelkünk törvénye, de felülmúlja lelkünket, parancsokat ad, jelzi a felelősséget és a kötelességet, a félelmet és a reményt (...). A lelkiismeret Annak hírnöke, Aki a természet rendjében éppúgy, mint a kegyelem rendjében függönyön keresztül szól hozzánk, tanít és irányít bennünket. A lelkiismeret Krisztus valamennyi helyettese közül az első."

1779. Annyira mindenkinek jelen kell lennie önmaga számára, hogy meghallja és kövesse lelkiismerete hangját. A bensőség ezen igénye azért is fontos, mert az élet gyakran hozza a veszedelmet, hogy eltávolodunk minden reflexiótól, vizsgálódástól és önmagunkba téréstől:

"Térj vissza a lelkiismeretedhez, őt kérdezd. (...) Térjetek tehát magatokba testvérek, és bármit tesztek, vegyétek figyelembe a tanú Istent.

1780. Az emberi személy méltósága magában foglalja és megköveteli az erkölcsi lelkiismeret helyességét. Az erkölcsi lelkiismeret összetevői: az erkölcsiség alapelveinek ismerete (a szünderészisz), ezek alkalmazása a konkrét helyzetben az érvek és értékek gyakorlati megfontolása által, s végül az ítélet a teendő vagy már végrehajtott cselekedetekről. Az erkölcsi jó igazságát, amit az értelem törvénye kinyilvánít, konkrétan és gyakorlatilag a lelkiismeret okos ítéletében ismerjük el. Az e szerint az ítélet szerint választó embert nevezzük okosnak.

1781. A lelkiismeret teszi lehetővé a felelősség vállalását a bevégzett tettekért. Ha az ember rosszat tesz, a lelkiismeret helyes ítélete tanúja maradhat a jó egyetemes igazságának és részleges választása rosszaságának. A lelkiismereti ítélet állásfoglalása a remény és a megtérés záloga. Tanúsítva az elkövetett bűnt, bocsánatkérésre, további jótettekre és Isten kegyelmével az erények szüntelen gyakorlására késztet:

"Őelőtte megnyugtatjuk a szívünket, bármivel vádolna is. Isten nagyobb a szívünknél, Ő mindent tud." (1Jn 3,19–20)

1782. Az embernek joga van ahhoz, hogy lelkiismerete alapján és szabadon cselekedjék, hogy személyesen hozza meg erkölcsi döntéseit. Nem szabad arra kényszeríteni, hogy "lelkiismerete ellen cselekedjék. De azt sem szabad megakadályozni, hogy kövesse lelkiismeretét, elsősorban vallási téren."

1783. A lelkiismeretnek biztosnak, az erkölcsi ítéletnek pedig világosnak kell lennie. A helyesen formált lelkiismeret igaz és igazmondó. Ítéleteit az értelmet követve hozza meg, összhangban a Teremtő bölcsessége által akart igaz jóval. A lelkiismeret nevelése nélkülözhetetlen az emberek számára, akik negatív befolyásoknak vannak alávetve és a bűn megkísérti őket, hogy saját ítéletüket előnyben részesítsék és a tekintéllyel bíró tanításokat visszautasítsák.

1784. A lelkiismeret nevelése az egész emberi élet föladata. Az első évektől, kicsi gyermekkortól kezdve ébresztgeti az erkölcsi lelkiismeret által hordozott belső törvény megismerését és gyakorlatát. Az okos nevelés erényre tanít; az emberi gyöngeségből és bűnökből fakadó a félelemtől, vak önszeretettől ("egoizmustól"), a gőgtől, a keserű bűntudattól és az önelégültségtől megőriz vagy kigyógyít belőlük. A lelkiismeret nevelése szabadságot ad és meghozza a szív békéjét.

1785. A lelkiismeret nevelésének folyamatában Isten igéje világítja meg utunkat, amit hitben és imádságban kell magunkévá tennünk és gyakorlattá váltanunk. Az Úr keresztjére tekintve vizsgálnunk is kell lelkiismeretünket. A Szentlélek ajándékai serkentenek, mások tanúságtétele és tanácsai segítenek, az Egyház hivatalos tanítása pedig irányít bennünket.

1786. Erkölcsi döntés előtt álló lelkiismeret tud az értelemmel és az isteni törvénnyel összhangban lévő helyes ítéletet hozni, vagy ellenkezőleg, hozhat ezektől eltávolító, téves ítéletet.

1787. Az ember néha kerül olyan körülmények közé, amelyek bizonytalanná teszik az erkölcsi ítéletet és megnehezítik a döntést. Ám az embernek mindig azt kell keresnie, ami helyes és jó, és föl kell ismernie Istennek az isteni törvényekben kifejezett akaratát.

1788. Ennek érdekében az ember az okosság erényével, okos személyek tanácsaival s a Szentléleknek és az ő ajándékainak segítségével próbálja értelmezni a tapasztalt tényeket és az idők jeleit.

1789. Néhány szabályt minden esetben alkalmazni kell:

– Soha nem szabad rosszat tenni azért, hogy abból jó származzék.

– Az aranyszabály: "Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük" (Mt 7,12).

– A szeretet mindig tiszteletben tartja a felebarátot és annak lelkiismeretét: "Ha testvéred ellen vétkezel, mert megsérted aggályos lelkiismeretét, Krisztus ellen vétkezel" (1Kor 8,12). Jobb, ha nem teszel olyat, "ami miatt testvéred megütközik, megbotránkozik vagy meginog" (Róm 14,21).

1038. Az összes halottak, "az igazak és a gonoszok" (ApCsel 24,15) föltámadása megelőzi az utolsó ítéletet. Ez lesz az "az óra, amikor a sírokban mindnyájan meghallják Isten Fiának szavát. Akkor előjönnek, akik jót cselekedtek, az élet föltámadására, akik pedig gonoszat tettek, az ítélet föltámadására" (Jn 5,28–29). Akkor majd eljön Krisztus "a maga dicsőségében és Vele mind az angyalok (...). És összegyűjtik elébe az összes nemzetet; és elkülöníti őket egymástól, miként a pásztor elkülöníti a juhokat a kosoktól, és a juhokat a jobbjára, a kosokat pedig a baljára állítja. (...) És elmennek ezek az örök büntetésre, az igazak pedig az örök életre." (Mt 25,31–33.46)

1039. Krisztus színe előtt, aki az Igazság, véglegesen nyilvánvalóvá válik majd minden egyes ember igazi kapcsolata Istennel. Az utolsó ítélet föl fogja tárni végső következményeiig mindazt a jót, amit bárki tett vagy elmulasztott földi életében:

"Őrzik mindazt, amit a gonoszok tesznek – és ők ezt nem tudják – arra a napra, amikor eljön a mi Istenünk nyilvánvalóan, és nem fog hallgatni (Zsolt 50,3) (...). Ezután odafordul azokhoz, akik a balján vannak: Elhelyeztem kicsinyke szegényeimet számotokra a földön. Én mint a Fő – mondja – a mennyben ültem az Atya jobbján, de tagjaim a földön küszködtek, tagjaim a földön nélkülöztek. Tagjaimnak adhattatok volna és a Főhöz jutott volna, amit adtok. És megtudnátok, hogy amikor kicsinyke szegényeimet elhelyeztem számotokra a földön, hordáraitokká tettem őket, akik cselekedeteiteket a kincstáramba hozták volna. De ti semmit nem adtatok a kezeikbe, ezért nem találtok nálam semmit.«" {[637] }

1040. Az utolsó ítélet Krisztus dicsőséges visszatértekor fog történni. Egyedül az Atya ismeri a napot és az órát, egyedül Ő dönt az Ő eljöveteléről. Akkor fogja kimondani Fia, Jézus Krisztus által végső szavát az egész történelemről. Meg fogjuk ismerni a teremtés egész művének, valamint az üdvösség egész rendjének végső értelmét, megértjük majd a csodálatos utakat, amelyek által gondviselése minden dolgot elvezetett végső céljához. Az utolsó ítélet meg fogja mutatni, hogy Isten igazságossága győz minden igazságtalanság fölött, amit teremtményei elkövettek, és hogy az Ő szeretete erősebb, mint a halál.

1041. Az utolsó ítélet hirdetése megtérésre hív mindaddig, amíg Isten az embereknek adja "az alkalmas időt" és "az üdvösség napját" (2Kor 6,2): szent istenfélelemre és az Istenország igazságának keresésére késztet. Hirdeti az Úr visszatérésének "boldog reményét" (Tit 2,13), aki "eljön, hogy megdicsőüljön szentjeiben és csodálatos legyen mindazokban, akik hittek" (2Tesz 1,10).

1037. Isten senkit nem rendel eleve arra, hogy a pokolba jusson; ehhez ugyanis az Istentől való szándékos elfordulás (halálos bűn) és a mindvégig való megátalkodottság kell. Az Egyház az eucharisztikus liturgiában és hívei mindennapi imáiban kéri Isten irgalmát, aki "nem akarja, hogy valaki is elvesszen, hanem mindenkit bűnbánatra akar téríteni" (2Pt 3,9).

"Kérünk, Istenünk, fogadd megengesztelődve ezt az áldozati adományt tőlünk, szolgáidtól és házad egész népétől. Irányítsd a te békédben életünk napjait, ments meg minket az örök kárhozattól, és végy föl választottaid körébe."

2.2.2. Pápai gondolatok

Szent VI. Pál pápa: Evangelii nuntiandi enciklika

61. Ki kell térnünk itt, kedves Testvérek és Gyermekeink, egy igen fontos kérdésre. Az első keresztények örömmel vallották meg, hogy egyetemes jellegű egyháznak tagjai. Erről tanúskodtak liturgiájukban, de a bírók és hóhérok előtt is, valamint minden hitvédő iratukban. Teljes tudatában voltak annak, hogy nagy közösség áll mögöttük, amelynek sem a tér, sem az idő nem szab határt: „az igaz Ábeltől az utolsó kiválasztottig", „a föld végső határáig", „a világ végezetéig".

Ilyennek akarta Urunk az egyházat: egyetemesnek, hatalmas fának, amelynek lombjában fészket raknak az ég madarai, halászhálónak, mely mindenféle halat befog, vagy amelyben Péteréhez hasonlóan százötvenhárom nagy halat találtak. Nyájnak akarta az egyházat, amelyet közös pásztor vezet a legelőre. Tehát egyetemesnek akarta, amelynek nincsenek határai, kivéve sajnos egyet: a bűnös ember szívét és lelkét.

Szent II. János Pál pápa: Redemptor custos apostoli levél

17. József egész élete hitbeli zarándokút volt. Ennek folyamán, akárcsak Mária, ő is hű maradt Istentől kapott hivatásához. Mária élete tökéletes beteljesítése annak az első „fiat"-nak, amelyet az angyali üdvözletkor mondott. József ellenben, amint föntebb mondottuk, amikor az angyal hírül adta neki Isten üzenetét, egyetlen szót sem szólt. Egyszerűen „úgy tett, ahogy az Úr angyala parancsolta neki" (Mt 1,24). Ez az első „tett" lett „József útjának" kezdete. Az út folyamán az evangéliumok egyetlen szót sem említenek, amit József mondott volna. József hallgatása azonban különleges jelentőségű: éppen hallgatásából olvashatjuk ki teljesen azt az igazságot, amelyet az evangélium ítélete tartalmaz róla: „igaz ember volt" (Mt 1,19).

Meg kell tanulnunk ezt az igazságot helyesen értelmezni, mert az egyik legfontosabb tanúbizonyságot tartalmazza az emberről és hivatásáról. A nemzedékek

során az Egyház egyre figyelmesebben és tudatosabban olvassa ezt a tanúbizonyságot, miközben e páratlan igaz kincs gazdagságából „új és régi" (Mt 13,52) elemeket hoz újra és újra felszínre.

Szent II. János Pál pápa: Veritatis splendor enciklika

114. A hitért és Isten népe hitéletéért való felelősség sajátos és különleges módon nehezedik a pásztorokra, miként a II. Vatikáni Zsinat emlékeztet rá: „A püspökök fő feladatai közül kimagaslik az evangélium hirdetése.

Ők ugyanis a hit hirnökei: új tanítványokat vezetnek el Krisztushoz; ők a hivatalos, azaz Krisztus tekintélyével fölruházott tanítók, akik hirdetik a rájuk bízott népnek a hitet, melyet el kell fogadniuk és erkölcsi életükben alkalmazniuk kell. Újat és régit hozva elő a kinyilatkoztatás kincseiből (vö. Mt 13,52) a Szentlélek világosságánál ők magyarázzák a hitet, életet alakító erőforrássá teszik, és éberen elhárítják a nyájra leselkedő tévedéseket (vö. 2Tim 4,1-4)." (LG 25)

Mint az Egyház Pásztorainak és püspökeinek közös kötelességünk, s még előbb közös kegyelmünk tehát, tanítani a híveket arra, ami Isten útján vezeti őket, miként egy napon az Úr Jézus tette az evangéliumi a ifjúval. Kérdésére: „Mi jót kell tennem, hogy örök életem legyen?" – Jézus Istenhez, a teremtés és a szövetség Urához utasította; emlékeztette az Ószövetségben már kinyilatkoztatott erkölcsi parancsolatokra; megmutatta neki követésének útját a szegénységben, alázatosságban és a szeretetben: „Jöjj és kövess engem!" E tanítás igazságára a kereszten Krisztus vére tette rá a pecsétet: ez a tanítás lett a Szentlélekben az Egyház és minden keresztény új törvénye.

Az erkölcsi kérdés e „válaszát" Jézus Krisztus különleges módon ránk, az Egyház pásztoraira bízta, és arra hív minket, hogy tanításunk tárgya legyen, amikor teljesítjük prófétai feladatunkat. Ugyanakkor a keresztény erkölcsi tanítással kapcsolatos lelkipásztori feladatunkat a papi feladat formájában is gyakorolnunk kell: ez történik akkor, amikor kiosztjuk a híveknek a kegyelem és a megszentelés ajándékait, hogy Isten szent törvényének engedelmeskedni tudjanak, s amikor állhatatos és bizalomteljes imádságunkkal támogatjuk a híveket, hogy hűségesek legyenek a hit követelményeihez és az evangélium szerint éljenek. (vö. Kol 1,9-12) A keresztény erkölcsi tanításnak, főleg ma, lelkipásztori felügyeletünk, királyi feladatunk gyakorlásának egyik kiváltságos területének kell lennie.

2.3. Liturgikus nézőpont

2.3.1. Az evangéliumi szakasz kapcsolódási pontjai a szentmise szertartásának egyéb szövegeivel

A mai *evangélium* (Mt 13,44-52) az emberi szavakkal leírhatatlan mennyek országára próbál mégis szavakat találni, hasonlatokkal megérinthetővé tenni, leginkább talált kincshez hasonlítva azt. Ami közös ezekben, hogy rávilágít Isten országának értékére: aki egy kicsit is megértett belőle, az mindenét odaadná érte. A szöveg második felében Jézus már a végítélet távlatába helyezi mindezt, rávilágítva, hogy nem mindenki jut be ebbe az országba.

A *szentlecke* (Róm 8,28-30) erre reflektálva tovább árnyalja a képet a sokak számára jól ismert mondattal: „*az Istent szeretőknek minden javukra válik*". Ez a kulcs nyitja meg a kaput, amelyen át az Ő ingyenes ajándékaként kapjuk a mennyek országának polgárjogát.

Ahhoz, hogy az ide vezető útról ne térjünk le, az *olvasmány* (1Kir 3.5.7-12) ad útmutatást, Salamon király példáját bemutatva. Nem földi kincsekre van tehát szükségünk, hogy az igazi kincset megnyerjük, amit Jézus az Isten országával azonosít, hanem bölcsességet kell kérnünk, amivel megkülönböztethetjük a helyeset a helytelentől, „*a jót meg a rosszat*". Az Istent szeretőknek maga a Lélek írja a szívébe ezt a képességet.

A zsoltáros figyelmeztet arra, aki Istent szereti, az Ő törvényét is szereti, és aki szereti a törvényt, az meg is tartja. „*Az az én osztályrészem, Uram, hogy igéidet megtartsam. Drágább nekem ajkad törvénye sok ezer aranynál, ezüstnél.*" (Zsolt 118, 57.72)

Ezeket a gondolatokat – a földi és égi kincsről – a szentmise *könyörgése* azzal az Úr felé irányuló kéréssel foglalja össze: „*úgy használjuk a mulandó javakat, hogy szívünk már most a maradandókhoz ragaszkodjék*".

2.3.2. Liturgikus énekek

Éneklő Egyház:

Istenben bízik a szívem (617)

http://nepenektar.hu/liturgia/217/gr/815/istenben-bizik-a-szivem-in-deo-speravit

Gitáros, illetve taizei énekek:

Minden kincsem az…

https://www.youtube.com/watch?v=U5wLOPRvF-c

2.4. Pedagógiai nézőpont

2.4.1. Evangélium témáját feldolgozó versek

A földbe rejtett kincs imája

Uram, már rád találtam,
mégsem adtam el mindenem,
a rossz szokásaim,
hibáim,
kicsinyességem,
melyek gátolnak abban,
hogy egészen a tiéd legyek.

Ne menj el tőlem,
legyél segítségem,
győzz bennem a rossz felett,
mert nem vágyok másra,
csak hogy a fényed uralkodjék bennem.

Köszönöm, hogy kincs vagyok a szívedben,
segíts, hogy kinccsé váljak mások számára.
Ámen.

Forrás: https://www.szepi.hu/irodalom/vallas/tima/tima_548.html

Túrmezei Erzsébet - A harmadik

Valamit kérnek tőled.
Megtenni nem kötelesség.
Mást mond a jog,
mást súg az ész.
Valami mégis azt kívánja: Nézd,
tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass,
mert az a szeretet.
Messzire mentél.
Fáradt vagy. Léptél százat.
Valakiért mégegyet kellene.
De tested, véred lázad.
Majd máskor! - nyugtat meg az ész.
És a jog józanságra int.
De egy szelíd hang azt súgja megint:
Tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass,
mert az a szeretet.
Valakin segíthetnél.
Joga nincs hozzá. Nem érdemli meg.
Tán összetörte a szíved.
Az ész is azt súgja: Minek?
De Krisztus nyomorog benne.
És a szelíd hang halkan újra kérlel:
Tedd meg, ha teheted!
Mindig arra a harmadikra hallgass,
mert az a szeretet! Ó, ha a harmadik
egyszer első lehetne,
és diktálhatna, vonhatna, vihetne!
Lehet, elégnél hamar.
Valóban esztelenség volna.
De a szíved békességről dalolna,
s míg elveszítenéd,
bizony megtalálnád az életet!
Bízd rá magad arra a harmadikra!
Mert az a szeretet.

Forrás: http://www.bacsipisti.eoldal.hu/cikkek/tanulsagos-tortenetek--versek/remenyik-sandor-versei.html

2.4.2. Evangélium témáját feldolgozó tantörténetek

Assisi Szent Ferenc példája

Egy 24 éves itáliai posztókereskedő 1205-ben felismeri, hogy a hírnév és a gazdagság vágyának addig nem is sejtett beteljesülését kínálja Isten, aki Fiában, Jézus Krisztusban értünk szolgává és szegénnyé lett. Őt imádva, Egyházában Őt ünnepelve, az embereknek Őt hirdetve és a szegényekben Őt szolgálva minden kincs az övé – ezért élhet szegénységben, tulajdon nélkül és tisztaságban.

Ez a felismerés megváltoztatja Ferenc életét. „Elhagyja a világot" – hogy a világ Teremtőjének és Megváltójának éljen. Három évvel később társak csatlakoznak hozzá, létrejön körülötte a fraternitas, a testvéri közösség. Közös életeszményük a „minoritas": kisebbnek lenni mindenkinél, nem uralkodni senkin, ahogy Krisztus is mindenki szolgája lett.

Forrás: http://www.ferencesek.hu/lelkiseg/szent-ferenc/

Assisi Szent Klára élettörténete

Favarone lovag és Hortulana asszony elsőszülött leánya volt Klára. Családi palotájuk Assisi központjában, a San Rufinóról elnevezett székesegyház terének egyik oldalán állt. Klára még kisgyermek volt, amikor a városban összetűzések kezdődtek a nemesség és a polgárok között. Családja, amely az ősi és gazdag Offreducci-Favarone nemzetséghez tartozott, természetesen az összecsapások középpontjába került. A polgárok egyre türelmetlenebbül követelték jogaikat, s végül, 1198-ban megostromolták, bevették és le is rombolták a város felett épült Rocca Maggiorét, amely az arisztokrácia hatalmának szimbóluma volt. 1202-ben háború tört ki Assisi és Perugia között, s Klára családjának egy időre el kellett menekülnie Perugiába, mert nem voltak biztonságban a kereskedőktől és a polgároktól.

Különös, hogy ezekben az összetűzésekben az ellenség, a polgárok soraiban küzdött egy ifjú, aki később olyan meghatározó szerepet játszott Klára életében: a gazdag posztókereskedő, Pietro Bernardone fia, Ferenc. Klárának két húga volt: Ágnes és Beatrice. Édesanyjuk, Hortulana asszony mindhármukat őszinte jámborságra nevelte, és megtanította őket mindarra, amit akkoriban egy előkelő leánynak későbbi házassága érdekében tudnia kellett. Klára későbbi írásaiból kitűnik, hogy választékos latinsággal tudott fogalmazni, de a háztartással kapcsolatos munkák és a hímzés is ismerős volt számára. Hosszú betegsége napjaiban, amikor már kolostorban élt, nagyon szép oltárterítőket és liturgikus ruhákat hímzett. Így nőtt fel, mit sem sejtve abból, hogy Isten milyen életet szánt neki.

A maga idejében ifjak tűntek fel Klára életében, köztük Bernardo di Ranieri, aki nagyon komolyan pályázott Klára kezére. Nem is csoda, hiszen Klára egész lénye megnyerően bájos volt, jóságot és kedvességet sugárzott. A rokonság biztosra vette, hogy a szokásos pályát fogja befutni: egy fényes házassággal tovább gyarapítja a család vagyonát, és öregbíteni fogja hírnevüket is. Klára azonban nem hajlott arra, hogy mások kedvéért fogadjon el megszokott formákat, s attól még inkább idegenkedett, hogy megfontolás nélkül alávesse magát a nemzetségfő, Monaldo nagybácsi terveinek.

Természetesen ő is hallott mindenről, ami Ferenc körül történt. Tudta, hogy a városból többen is csatlakoztak Ferenchez, sőt, két unokaöccse, Silvestro és Rufino is követője lett a szegénység útján. Az is tudomására jutott, hogy III. Ince pápa szóban jóváhagyta Ferencék életmódját. És 1210-ben Klára meghallotta Ferencet, amint a dóm mellett prédikált. Szavai, melyekkel a megfeszített Krisztus radikális követéséről beszélt, megindították Klárát. Csak éppen az nem volt világos Klára számára, hogy mit tehet? Ekkor Ferenchez fordult tanácsért, aki által Isten hívó szava eljutott hozzá. A régebbi legenda elmondja: „Szent Ferenc atyánk a világ elhagyására buzdította. Élénk érveléssel mutatta meg neki, hogy milyen ostoba a világ reménysége, milyen álnok a világi dicsőség, és arra tanította, hogy a szüzesség drágagyöngyét őrizze meg annak a csodálatos Vőlegénynek, aki az emberek iránti szeretetéből lett emberré.”

Mindezekből egyértelműen következett, hogy Klárának el kell szakadnia a gazdagságtól, csak az nem volt világos, hogy utána hogyan kell élnie. Egyelőre azonban Istenre bízták a dolgot, aki meghívta, hogy Ő majd megmutatja a folytatás útját is. Ferenc azt tanácsolta Klárának, hogy Virágvasárnap – 1211. március 18-án – ünnepi öltözékben menjen a székesegyházba misére. A püspököt értesítették Klára tervéről, ezért, miután megszentelte a pálmaágakat a körmenet előtt, lejött a szentély lépcsőjén, és egy ágat a lépcső aljában álló Klára kezébe adott, jelezvén ezzel, hogy a maga részéről hozzájárul kolostorba vonulásához.

Klára tudta, hogy a családja minden erejével ellenezni fogja kolostorba lépését, ezért a következő éjszaka egy barátnője kíséretében megszökött szülei házából. Maguk mögött hagyták a várost, és lefelé ereszkedtek a síkságon levő erdő felé, amelyben a Porciunkula nevű Szűzanya-kápolna állt. E kápolnában Klára letette minden ékességét, és Szent Ferenc kezéből magára öltötte a bűnbánók szürke ruháját, fátylát, és derekára kötötte a bűnbánat kötelét.

Ami ezen az éjszakán történt, az egy végsőkig elszánt lélek bátor tette volt. A rokonok teljesen elképedtek, amikor másnap kiderült, hogy mit tett Klára, aki akkor már a Bastia melletti Szent Pál bencés apácakolostorban volt, ahova az éjszaka

folyamán Ferenc elvitte őket. A rokonok minden módon, szépszerével és erőszakkal vissza akarták vinni Klárát a városba, de nem tudták eltántorítani szándékától. Mikor már sokáig húzódott a meddő vita, Klára az egyik kezével megragadta az oltárterítőt – ezzel a régi szokás szerint menedékjogot kért a templomtól –, másik kezével pedig lekapta fejéről a kendőt, s a rokonok meglátták lenyírt fejét. Ebből megtudhatták, hogy Klára visszavonhatatlanul Istennek szentelte magát.

Forrás: http://www.katolikus.hu/szentek/szent124.html

2.5. Kérdések az evangéliumhoz

– Mi illetve ki az a kincs, amire/akire ráteszem az életemet?

3. Oratio – imádság

A szentmise első könyörgése

Istenünk, benned bízók oltalmazója, aki nélkül semmi sem szent, semmi sem állandó: áraszd ránk bőséges irgalmadat, hogy irányításoddal úgy használjuk a mulandó javakat, hogy szívünk már most a maradandókhoz ragaszkodjék. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké. Ámen.

Nyúl Viktor:

Mennyei Atyánk, Jézus nevében kérünk, küldd el Szentlelkedet, hogy Jézus Krisztus legyen számunkra is az a „Kincs” és az az „Igazgyöngy”, akiért élünk és, akit az első helyre teszünk az életünkben! Ámen.

4. Contemplatio – szemlélődés

Fotó az evangéliumi szakaszhoz /Mt 13, 44-52/
(Forrás: pixabay)

5. Condivisio – megosztás

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

– Jézus Krisztus tanítványa lehetek!

6. Actio – tettekre váltás

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy…

– Maradjak mindig Jézus tanítványa, akkor is, ha magam is tanítok másokat!